

(ΑΓΓΕΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 19)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 468

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗΝ 17 ΜΑΪΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἡ ἀείποτε ἀγωνιζομένη Ὁρθοδοξία

«Αγωνίζεσθε, ἵνα ἡ τῆς αἰρέσεως φλόξ
σβεσθῇ, μήποτε τὴν Ἐκκλησίαν καταφάγῃ».
(Ἅγιος Βασίλειος)

Ἡ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐκφρασθεῖσα διακαὴς ἐπιθυμία, ἐν τῇ συγκλονιστικῇ Ἀρχιερατικῇ προσευχῇ Του, «ἵνα πάντες ἔν ὧσιν», ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως πόθον διάπυρον πάντων τῶν εἰλικρινῶς καὶ γνησίως τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγαπῶντων καὶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομούντων.

Ἡ «ἐνότης» ὅμως ἢ ἄλλως «ἐνώσις» αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς τοιαύτης, προσκρούει εἰς δυσχερείας καὶ ἐμπόδια δυσυπέρβλητα καὶ ἀποτελεῖ ἰδεῶδες, οὐτινος τὴν πραγμάτωσιν πρὸς τὸ παρὸν διαβλέπομεν ἀδύνατον. Ἡ ἀκαμψία τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν δογματικῶν διαφορῶν τῶν χωρίζουσιν τὰς δύο Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαίτερος ἐπὶ τοῦ Ἀλαλήτου καὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα εἶναι σταθερὰ καὶ ἄνευ προηγουμένου ἐπίμονος.

Αἱ τελευταῖαι δὲ δηλώσεις τινῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν Αὐτῆς μαρτυροῦσι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι, ὅτι ἡ γεφύρωσις ἐνὸς χάσματος ἐννέα αἰώνων δὲν εἶναι εὐχερής.

Οἱ προδότης τῆς Ὁρθοδοξίας ὅλως ἀσυνέτως, ἀναξιοπρεπῶς καὶ κακοβούλως διακραυγάζουσι λυσσαλέως ὑπὲρ τῆς Ἐνώσεως, ἐπὶ καταφώρῳ καταπατήσει ἱερῶν Κανόνων καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ἐκ πάντων

τούτων τῶν Κανονικῶν ἀτοπημάτων θὰ ἀπολέσῃ τὸ ἀδαμάντινον κύρος καὶ τὴν κοσμοϊστορικὴν Αὐτῆς ἀποστολήν.

Ἡ Ἀρχιερατικὴ συνείδησις τοῦ Προκαθημένου τοῦ Φαναρίου παρουσιάζει πρωτοφανῆ καὶ ἀσύγνωστον ἐλαστικότητα καὶ κουφότητα, ἐπὶ θεμάτων σπουδαιοτάτης ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς σημασίας καὶ αἱ ἐσπευσμένοι καὶ ἀντικανονικαὶ ἐνέργειαι αὐτοῦ ἀποδεικνύουσι περιτράνω, ὅτι στερεῖται ὀρθῆς πίστεως, ἀποστολικοῦ ζήλου, συνέσεως καὶ εὐστροφῆς ποιμαντικοῦ χειρισμοῦ.

Ἐπιδιώκει τὴν «ἐνώσιν», ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῆς κατὰ Θεὸν νομίμου καὶ δοκίμου ὁδοῦ.

Ἐπιδιώκει τὴν «ἐνώσιν», ἀλλ' οὐχὶ μὲ τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης, τοῦ συντηρητισμοῦ, τῆς ἀκραίφνου ἀγάπης πρὸς τὴν Πανάμωμον Ὁρθοδοξίαν.

Ἐπιδιώκει τὴν «ἐνώσιν» διὰ ταξιδίων, κρουαζιερῶν, περιπτύξεων καὶ προδοτικῶν ἀσπασμῶν, διὰ συμπροσευχῶν καὶ συλλειτουργιῶν μετὰ τῆς ἀνυποφόρου αἰρετικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ «παίζει ἐν οὐ παικτοῖς», ἀπατῶμενος ἀπὸ τὴν ὑποτιθεμένην ἑλλειψιν ἀντιστάσεως τοῦ εὐσεβοῦς καὶ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου.

Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀνέλαβεν ἤδη ἀγῶνας θαρραλέους, ἀποφασιστικούς καὶ περιθριγκωτικούς τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας διὰ λαμπρῶν διαλέξεων καὶ ὁμιλιῶν καὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως βιβλίων, ἅτινα ἀποπνέουν τὸ ἄρω-

(Κυριακή τοῦ τυφλοῦ, 22 Μαΐου)

—Νέαν ἀγαθοποιίαν τοῦ Ἰησοῦ μνημονεύει τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἥτοι τὴν θεραπείαν τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Ἡ δὲ ἀνακήρυξις τῆς πράξεως ταύτης, ἐνῶ ἀπ' ἐνὸς ἐνισχύει τὴν πρὸς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Ἰησοῦ πίστιν, διδάσκουσα συγχρόνως τὴν ἀγαθοποιίαν, ἀπ' ἐτέρου ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς ὅτι, καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ ἁκρᾷ Αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ διεφώτισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, οὕτω καὶ ἡ διδασκαλία Αὐτοῦ

μα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς εἶναι τὸ βιβλίον «**κατὰ Ἐνωτικῶν**» τοῦ κ. Ἀλεξ. Καλομοίρου, «**Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Παπισμὸς**» τῆς Ἀγιογράφου Οὐρανίας Λαμπάτου, «**τί εἶναι Ὁρθοδοξία καὶ τί εἶναι Παπισμὸς**» τοῦ κ. Φωτίου Κόντογλου, «**Αἱ κακοδοξίαι τοῦ Παπισμοῦ**» τοῦ Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου, τὰ «**Ψευδενωτικά**» τοῦ Μητροπολίτου Ἀργολίδος Χρυσοστόμου, «**Παπικὸς ὁλοκληρωτισμὸς**» τοῦ Ἀρχιμ. Χριστ. Καλύβα καὶ ἄλλα.

Ἄς λάβωσι ταῦτα ὑπ' ὄψει των πάντες οἱ Παπὸπληκτοὶ καὶ Δυτικόπληκτοὶ, οἵτινες ἀδιαφόρως ἔχουσι πρὸς τὰ πανάχραντα δόγματα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ εἶναι ἔτοιμοι ἀνὰ πάσαν στιγμήν νὰ ἀπεμπολήσωσι τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν, τὴν μοναδικῶς διαιωνίζουσαν τὴν Εὐαγγελικὴν, Ἀποστολικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν ἀλήθειαν.

Ὁ «**πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός**», ὁ ἐχόμενος στερρῶς τῶν δογμάτων καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων δὲν πτοεῖται πρὸ τῶν κολοσσιαίων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν μεγάλων κλεῶν καὶ θριάμβων τῆς Ὁρθοδοξίας καθ' ὅλους τοὺς διαρρεύσαντας αἰῶνας ἕως σήμερον εἶναι ἀποφασισμένος σταθερῶς νὰ καταρραπίσῃ, ἐὰν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη, νικηφόρως τὴν θρασείαν ὀφρὺν τοῦ Παπισμοῦ καὶ νὰ ἀναφωνήσῃ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι «**Κύριος ἐβξάιλευσε καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν, ἥτις οὐ σαλευθήσεται**».

διανοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἡμῶν, διότι Αὐτὸς ἐστὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ὁ καθοδηγῶν ἡμᾶς, ὡς φαεινὸς ἀστὴρ, διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν καλῶν ἔργων εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν ἐπίγειον εὐδαιμονίαν καὶ τὴν αἰώνιον μακαριότητα.

Ἀλλὰ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, ἅτινα εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν μακαριότητα καθοδηγοῦσιν ἡμᾶς, ἅς μὴ ἀναβάλλωμεν διὰ τὴν αὐριον, ἐὰν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν αὐτὰ σήμερον, διότι καθὼς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ἐν τῷ σημερινῷ Εὐαγγελίῳ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐπέρχεται νύξ, ἥτοι μετὰ τὴν ζωὴν ἐπέρχεται θάνατος καὶ ἐπομένως ἀντὶ ν' ἀνατεῖλῃ αὐριον δι' ἡμᾶς ἡμέρα, πιθανὸν νὰ ἐπέλθῃ νύξ, καθ' ἣν οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος.

Εὐσπλαχνισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ θεραπεύσας τὸν τυφλὸν διὰ τοῦ πηλοῦ καὶ τοῦ ὕδατος τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, ἐδίδασκεν ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἡμεῖς εὐσπλαγχοὶ καὶ εὐεργετικοὶ πρὸς τοὺς πάσχοντας πρέπει νὰ γίνωμεν. Ὁ δὲ θεραπευθεὶς τυφλός, ἀνακηρύττων πλήρως χαρὰς καὶ εὐγνωμοσύνης ἐν τῷ μέσω τῶν Ἰουδαίων, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ παρὰ τοῦ Ἰησοῦ θεραπευθεὶς, διδάσκει ἡμᾶς ὅτι, ἀντὶ νὰ φθονῶμεν καὶ νὰ κατατρέχωμεν τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν, ὡς οἱ ἀχάριστοι συνήθως πράττουσιν, ἀπεναντίας ὀφείλομεν μετὰ παρησίας νὰ ὁμολογῶμεν τὰς ὁποίας λαμβάνομεν εὐεργεσίας, ἐκφράζοντες τὴν πρὸς τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην διὰ τε τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων ἡμῶν, διότι τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης δὲν ἐξευτελίζει ἀλλ' ἀνυψοῖ τὸν εὐγνωμονοῦντα, συγχρόνως δὲ ἐνισχύει τὸν ἀγαθοποιοῦντα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Ἀλλ' οἱ φθονεροὶ καὶ κακεντρεχεῖς Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ἀντὶ νὰ θαυμάσωσι τὸν Ἰησοῦν, ἀντὶ νὰ δοξάσωσι τὴν εὐεργετικὴν Αὐτοῦ πράξιν, καὶ νὰ χαρῶσι διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ δυστυχοῦς τυφλοῦ, ὅστις ἐπὶ τέλους ἦτο ἄνθρωπος, τέκνον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀδελφὸς αὐτῶν, σφοδρῶς οἱ ἄθλιοι ἠγανάκτησαν, καὶ τὴν πράξιν ἠρνοῦντο καὶ εἰς ἀνακρίσεις ὑπέβαλον τὸν τε τυφλὸν καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ. Καὶ τὸν μὲν θεραπευθέντα ἠπέλιψαν καὶ ἐξύβρισαν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐπὶ τέλους κατέκριναν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου ἐθεράπευσε τὸν τυφλόν! καὶ ταῦτα, διότι οἱ μαθητοὶ καὶ ἐπὶ τῶν πλέον ἀξιεπαίων πράξεων εὐρίσκουσι πάντοτε ἀφορμὴν τινα καὶ τηγορίας καὶ φόγον.

Ἐνταῦθα δὲ ἅς παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου ἐνήργησε τὴν θεραπείαν τοῦ τυφλοῦ, ὅπως καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἀπαλλάξῃ ἐκ τῆς δεισιδαιμονίας τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, καὶ ἡμᾶς διδάξῃ, ὅτι κατὰ τε τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἄλλας ἑορτὰς δυνάμεθα καὶ ὀφείλομεν μάλιστα, νὰ πράττωμεν τὰ θεάρεστα ἔργα, δι' ὧν ἐπὶ τῆς γῆς δοξάζεται ὁ Πανάγαθος Θεός. Ἀκολουθῶντες δὲ μαθὼν ὁ θεραπευθεὶς, ὅτι ὁ Υἱὸς Θεοῦ ἦτο ὁ θεραπεύσας αὐτόν, ἐπίστευσεν εἰς Αὐτόν, καὶ προσεκύνησεν Αὐτῷ, ὅπως διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ πιστεύωμεν μόνον, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν λατρείας καὶ προσκυνήσεως νὰ ἀποδεικνύωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν.

Ἐν τούτοις ἡ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος θεραπεία τοῦ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΣΤΡΕΦΕΙΑΣ

«*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν*»

Μέρος 7ον

Οὐδὲν ἄλλο πλησιάζει περισσότερον τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, ὅσον ἡ στρεφὴ τοῦ νοῦ πρὸς τὰ ἔνδον καὶ ἡ ἀναβίβασις αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ ἐνδοστρέφεια καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προκύπτουσα γνῶσις τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶναι ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος τρόπος διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἡθικὴν βελτίωσιν ἡμῶν. «*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν*», διελάλησαν τὰ ἀψευδέστατα χεῖλη τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος. Ἐντὸς τοῦ ψυχικοῦ κόσμου ὑπάρχουν πραγματικῶς ἀνεκτίμητοι πνευματικοὶ θησαυροί, δι' ὧν ὁ Μοναχὸς δύναται ἀπ' ἐνὸς μὲν νὰ ἀποβῇ *ἄριστος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, τέλειος ἐν παντί λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν*, ἀπ' ἑτέρου δὲ νὰ καταστῇ *«φῶς» καὶ «ἄλας»* τῆς γῆς καὶ *«ἀπόλις ἐπάνω ὅρους κειμένη»*.

Οὐδεὶς ἀρνεῖται, ὅτι ἡ ἐξωστρέφεια, ἡ ἐπίδοσις

τυφλοῦ ἅς ὑπενθυμίσῃ εἰς ἡμᾶς πάντοτε, ὡς καὶ προηγουμένως εἶπαμεν, ὅτι διὰ τῆς θείας διδασκαλίας καὶ διὰ τῶν θείων του ἔργων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἡμῶν φιλανθρωπῶς ὁ Θεάνθρωπος ἠνέφξε καὶ διανοίγει. Ἐνῷ τυφλὴ τῷ ὄντι ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰδωλολατρίας ἐκυλίετο ἡ ἀνθρωπότης, ὁ Ἰησοῦς ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ οὐρανίου, τοῦ ἀπειροτελείου, τοῦ παντοδυνάμου καὶ καρδιογνώστου Θεοῦ, καὶ τὴν ἀπειρον ἀγαθότητα, εὐσπλαγχνίαν, καὶ δικαιοσύνην Αὐτοῦ ἐπέδειξεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐνῷ τετυφλωμένοι ὑπὸ τῶν αἰσχροτέρων παθῶν, ἐντὸς τῆς ὕλης, τοῦ πλούτου, καὶ τῶν ἡδονῶν ματαιῶς ἀναζητοῦμεν τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν, Αὐτὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἡμῶν διανοίγει, καὶ ἀπὸ τῆς φθαρτῆς ὕλης εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀνυψώνει ἡμᾶς.

Ἐνῷ δὲ τυφλωμένοι, ὡς ἄλλοι Φαρισαῖοι, ὑπὸ τοῦ φθόνου, ὑπὸ τῆς κακίας, καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ μακρὰν τῶν καλῶν ἔργων ἀποπλανώμεθα καὶ ἀναιδῶς πᾶν ἀγαθὸν ψέγομεν, Αὐτὸς ἐνώπιον τοῦ θείου κάλλους τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγαθοποιίας διανοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, εἰς τὴν σωτήριον καὶ τὴν εὐφρόσυνον ὁδὸν τῶν καλῶν ἔργων φιλανθρωπῶς εἰσάγει ἡμᾶς. Αὐτὸς, ἀνακράζων πρὸς τοὺς ἀργούς, «*Τί ἐστήκατε ὧδε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί;*» τοὺς κεκοιμημένους ὑπὸ τῆς ὀκνηρίας ὀφθαλμοὺς ἡμῶν ἀφυπνίζει ἐνώπιον τῆς εὐεργετικῆς ἐργασίας, ἥτις καὶ τὴν ἀρετὴν ἐν τῷ βίῳ στηρίζει, καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον ἔργον διατρέφει καὶ ζωογονεῖ. Πλήρεις εὐγνωμοσύνης ἅς ἀνακράξωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ θεραπευθέντος τυφλοῦ, «*Πιστεύομεν, Κύριε*» ὅπως, διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν ἐνώπιον τῶν μεγάλων ἀληθειῶν καὶ τοῦ ζωογόνου φωτός τῆς θείας διδασκαλίας Σου, ἀναδεικνύομεν πάντοτε διὰ τῆς χρηστῆς ἡμῶν διαγωγῆς καὶ τῶν καλῶν ἡμῶν ἔργων τὴν πρὸς Σὲ ἀκράδαντον ἡμῶν πίστιν καὶ τὴν θερμὴν ἡμῶν λατρείαν.

δηλαδὴ εἰς ἔργα χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης καὶ φιλανθρωπίας εἶναι ἐπαινετὴ καὶ θεάρεστος, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν συνδυάζεται μετὰ τῆς ἐνδοστρεφείας καὶ προηγῇται αὐτῇ.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ ἔνδον κόσμου, ἡ πνευματικὴ ἐξωραΐσις καὶ ἐξαγίασις αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἀναντιλέκτως ἀπαραίτητον καὶ βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν πρὸς τὰ ἔξω στρεφὴν καὶ τὴν ἐνασχόλησιν εἰς ἔργα ἐξωτερικῆς χριστιανικῆς δραστηριότητος.

Οὐδόλως ὠφελεῖται ὁ Μοναχός, ὅταν προσπαθῇ νὰ σώσῃ ἄλλους, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἔχη σώσει τὸν ἑαυτόν του. Καὶ εἰς τί ἔγκειται ἡ σωτηρία καὶ πῶς ἀποκτᾶται ἡ ἡθικὴ τελειότης ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ; μόνον διὰ τῆς ἐνδοστρεφείας διακηρύσσουν ὁμοφώνως πάντες οἱ Πνευματέμφοροι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες.

Ὅταν δὲ λέγωμεν ἐνδοστρέφειαν, ἐννοοῦμεν τὴν στρεφὴν τοῦ νοῦ πρὸς τὰ ἔσω, τὸ «*ἔνδον σπάττε*» ἢ τὸ «*ἀγνώθι σαυτὸν*» μὲ ἄλλας λέξεις, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς πνευματικῆς ἀθλιότητος καὶ τὴν προσέγγισιν διὰ τῆς γνησίας ταπεινώσεως τοῦ ἁγίου ἐφ' ἑαυτοῦ «*τοῦ Θεοῦ*». *Μοναχός, μὴ ὑποβάλλων εἰς ἔλεγχον τὰς ἑαυτοῦ πράξεις, τὰ κινήματα, τοὺς λόγους, τοὺς λογισμοὺς καὶ αὐτὰς τὰς λεπτοτάτας ἐνθυμήσεις, οὐκ ἔστι ἀληθὴς Μοναχός.*

Ὁ αὐτοεξεταζόμενος καὶ αὐτοελεγχόμενος Μοναχὸς γινώσκει τὰς ἑαυτοῦ ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας καὶ ἀγωνίζεται σθεναρῶς νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ρύπου τῶν ψεκτῶν παθῶν καὶ νὰ κοσμήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ διὰ τῆς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως, ἥτις ἀποτελεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας τὸ «*ἐνδύμα τοῦ Ἰησοῦ*».

Ἡ ἐνδοστρέφεια συνεπῶς ἐμπίπλησι τὸν Μοναχὸν παντός ἀγαθοῦ. Δι' αὐτῆς οὕτως δύναται νὰ ἀναπτέρωσιν τὸν νοῦν του. νὰ τὸν ὑψώσῃ μέχρι τῶν κρασπέδων τοῦ Θρόνου τῆς Χάριτος καὶ νὰ ἀντλήσῃ ἐκεῖθεν διὰ τῆς «*ἐν κλαυθμοῖς δεήσεως*» καὶ τῶν «*ἀδελήτων στεναγμῶν*» τῆς καρδίας τὴν χάριν, τὴν σωτηρίαν, τὸν ἁγιασμόν καὶ πᾶν ἀγαθόν.

Τότε ἀληθῶς θὰ εὔρουν ἐφαρμογὴν ἐν αὐτῷ οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος: «*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν*»

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΙΤΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θερμοτοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
 » » » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
 » » » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀργολίδος κ.κ. Χρυσόστομον

Σεβασμιώτατε Ἄγιε Ἀργολίδος
Κε Κε Χρυσόστομε,

Τὸν προσήκοντα ἀπονέμεμεν σεβασμόν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας συνέπεσε νὰ παρενρεθῶ ὡς Μοναχὸς ἐλάχιστος εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῆς Ἀγίας αὐτῆς ἡμέρας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὑπὸ τῆς Ὄργανώσεως τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον.

Ἡ αἰθουσα, ὁ διάδρομος, αἱ κλίμακες, τὸ ὑπερφῶν, ἡ εἴσοδος ἦσαν κατὰμεστοι εὐσεβῶν ἀκροατῶν.

Ἐκεῖ ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ὡς ἀντεχομένης τῶν Πατριαρχικῶν παραδόσεων καὶ ἀντιτιθεμένης εἰς τὴν ἐνωτικὴν προσπάθειαν μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μηδένα κανονικὸν φραγμὸν ὑπολογίζοντος Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου.

Ἡδυσπείσθημεν τῷ πνεύματι ἐνωτισθέντες, ὅτι ὑπάρχουν ἐν τῷ κλίματι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀρχιερεῖς φλεγόμενοι ἀπὸ τοῦ θείου ζήλου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Μεγάλου τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογητοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ τῷ ζῶντι Ἀγίῳ Θεῷ ἡμῶν τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν, ὡς ἐλάχιστα μέλη τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀνεπέμψαμεν.

Ἐντεῦθεν λαμβάνομεν τὸ θάρρος, Σεβασμιώτατε, νὰ ἐκφράσωμεν κατωτέρω τὴν ἀπορίαν ἡμῶν καὶ ἐπιτρέψατε παρακαλοῦμεν νὰ ὑποβάλωμεν εὐλαβῶς τὰς κάτωθι ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ ἀπόρροια τῆς ἀλγούσης χριστιανικῆς συνειδήσεως ἡμῶν, διὰ τὴν κατὰστασιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν, ἐν τῷ ἡμετέρῳ εὐσεβεῖ ἔθνει.

Πῶς ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης διαπνεομένη ἀπὸ τὸ συντηρητικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας πνεῦμα ἀνέχε-

ται τὸν νεωτερισμὸν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὸν ὁποῖον ἔχει καταδικάσει ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διὰ τριῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ ἐπονομαζομένου Τρανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως λήγοντος τοῦ 16ου αἰῶνος μ. Χ., ὡς ἀναφέρει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία;

Εἶναι πανθομολογούμενον, ὅτι ἡ ἐπάρατος αὕτη καινοτομία τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου εἰσήχθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τρόπον βαναύσως ἀντικανονικόν, αὐθαριέτως καὶ ἐπαναστατικῶς καὶ προυκάλεσε, ὡς ἦτο ἐπόμενονον, τὸ σχίσμα De Facto καὶ ἐν τῷ σώματι τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ κλίματι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο σχίσμα ἐπωμίζεται ἡ Ἱεραρχία τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς Ἀντορθόδοξου ταύτης καινοτομίας Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Κυροῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καὶ λοιπῆς ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς, συγκροτηθείσης ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπιτροπὴ καὶ ἀπεφάνθη: «ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς εἶναι δμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμέναι διὰ τῆς πνευματικῆς Ἀρχῆς τῆς ἐνόητος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων», (ἐκθεσίς ἐπίσημος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῇ 18 Ἰανουαρίου 1923).

Πῶς ἐπομένως, Σεβασμιώτατε, ἐρησυχάζετε, σιωπῶντες ἔναντι τοῦ φρικώδους τούτου ἐγκλήμα-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ Πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου εἰς Θέρμην (Σέδες) Θεσσαλονίκης, εἰς ἣν παρευρέθη ὁ Σεβ. Ἀγ. Σαλαμῖνος κ.κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν καὶ πλήθους λαοῦ.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ Ἅγιος Πρωτοσύγγελος Ἀρχιμαν. Θεόφιλος Τσίριμπας.

τος τοῦ σχίσματος, ὅπερ προφανῶς διασπᾷ τὴν ἐνότητα τῇ Μιᾷ, Ἀγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ὑμῶν Ἐκκλησίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐνότητα ὡς Δόγμα ὁμολογοῦμεν ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς πίστεως :

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀποτελοῦσα ἐνιαῖον σῶμα μὲ κεφαλὴν ἀόρατον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶναι Μία οὐ μόνον ἐν τῇ πίστει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ Θεῷ Λατρείᾳ.

Μίαν παρέδωκεν ὁ Κύριος τῆς δόξης, καὶ Μίαν θέλει τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, καθ' ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην, καὶ ὄχι πολλὰς.

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας Θεῖος Χρυσόστομος τὸ σχίσμα θεωρεῖ ἰσοδύναμον πρὸς τὴν αἵρεσιν, καὶ βοᾷ : *«οὐδὲν οὕτω παροργίζει τὸν Θεόν, ὥς τὸ τὴν Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι.... διὰ τοῦτο λέγω καὶ διαμαρτύρομαι, ὅτι τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τὸ τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι, οὐκ ἔλαττον ἐστὶν κανόν».*

Σχίζει δὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διαιρεῖ αὐτὴν πάντοτε ὁ ἐπεισάγων τὸν νεωτερισμὸν καὶ ἀνατρέπων τὴν καθεστηκυῖαν παράδοσιν.

Διὰ τοῦτο οἱ ἀληθεῖς ποιμένες τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν ἐνότητα αὐτῆς, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ προσέχοντες, καὶ τὰ τῆς εἰρήνης περὶ πολλοῦ ποιοῦμενοι αὐτῆς, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ πληρώματος αὐτῆς ἑαυτῶν ἐθεώρουν : *«ἀκακαιοτομήτως καὶ ἀμειώ-*

τως πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας» ὡς καθήκον ὑπερτατον πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας» νὰ διαφυλάξουν· ὡς ἀποφαίνεται ἡ Ἀγία ἐβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος· καὶ οἱ ὅποιοι ὀφείλουν, ὡς γνήσιοι ποιμένες : *«ἐπιστηρίζειν τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν καὶ περισπούδαστον ἑαυτοῖς ποιεῖσθαι, ἣν ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ἐκ παραδόσεως Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τετήρηκε καὶ ὁμολόγησε· καὶ μὴ καινοτομίαν καὶ ἀφαίρεσιν ποιεῖσθαι τῆς εὐσεβῶς ἐν ἡμῖν κεκρατηκυίας συνηθείας... τὰ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ οὔτε προσθήκην ἐπιδέχονται οὔτε μείωσιν»* (Πρακτ. ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου Mansi 13). Προσβάλλει τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Θ. λατρείᾳ.

Δὲν ἀπέρρευσε, Σεβασμιώτατε τὸ δόγμα τοῦτο τῆς ἐνότητος καὶ ἐν τῇ θεῷ λατρείᾳ ἀπὸ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ὥρισε «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπανταχοῦ ἐορτάζειν τὴν ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἑορτήν» :

Καὶ ἡ ἐνότης τοῦ Ἀγίου Πάσχα καθ' ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην δὲν ἐπέφερεν τὴν ἐνότητα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Λεσποτικὰς, Θεομητορικὰς καὶ Ἀγίων ἑορτάς :

Ἐντεῦθεν δὲν ἔχομεν ἀπὸ τῆς 3ης Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου (καθὼς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία βεβαιοῖ) πλήρες καὶ ἐνιαῖον τὸ ἑορτολόγιον

Οἱ μεγάλοι εὐεργεταὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀείμνηστοι Γεώργιος καὶ Βασίλειος Κοβάκη.

τῶν Δεσποτικῶν, Θεμητορικῶν καὶ Ἀγίων τοῦ Θεοῦ ἑορτῶν προσηρμοσμένον εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὁμοῦ μετὰ τῆς τάξεως τῶν νηστειῶν τοῦ Κυριακοδρομίου, τῶν Ἀγίων Εὐαγγελίων καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῆς ὅλης εὐταξίας τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Καὶ τὸ Ἰουλιανὸν αὐτὸ ἡμερολόγιον παραδοθὲν καὶ καθαγιασθὲν ἀπὸ τῆς διηνεκοῦς πράξεως τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἑξωτερικῇ Θεῇ Λατρείᾳ;

Καὶ ἡ εἰσαγωγή ἐπομένως τοῦ Γρηγοριανοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶναι προφανές, ὅτι προσέβαλεν αὐτὸ τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῆς μακραίωνος παραδόσεως καὶ πράξεως τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐναντίον τοῦ 9ου ἄρθρου τοῦ συμβόλου τῆς Πίστεως, ἐναντίον τῆς Ἀγίας τοῦ Κυρίου μας θελήσεως, παραγγέλλοντος «τὴν εἰρήνην, ἀγάπην καὶ ἐνότητα» εἰς τοὺς Ἀγίους Αὐτοῦ μαθητάς; Δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: **«Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης;»** **Ἐν Σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν; Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων ἐν πᾶσιν Ὑμῖν**» (Ἐφεσ. Δ, 3 - 5); Καὶ ἵνα μὴ ἡ ἀλήθεια διωστρέφηται ὑπὸ τῶν νεωτεριστῶν, συνεχίζομεν τὸν λόγον τοῦ Ἀγίου Χρυσόστομου: «Οὐδὲν γὰρ εἰρήνης ἴσον καὶ συμφωνίας... εἰρήνην δὲ λέγω ὄχι τὴν ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ χαιρετισμοῦ, οὐδὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν τραπεζῶν, ἀλλὰ τὴν κατὰ Θεὸν εἰρήνην, τὴν ἐκ τῆς συμφωνίας τῆς πνευματικῆς, τὴν ὁποίαν πολλοὶ διασπῶσι τῶρα ὑπὲρ ἀκαίρου φιλονικίας, τὰ ἰδικά μας ἔργα, ἥτοι τὰ ἔργα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀνατρέποντες... ἀλλὰ πανταχοῦ μετ' ἀκριβείας νὰ ἀκολουθῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ προτιμῶμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην ἀπὸ ὅλα. Διότι καὶ ἂν ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία, δὲν θεωρεῖται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τόσον, ὥς κατ'ὀρθωμα, ἡ ἀκριβεία τοῦ χρόνου, ὅσον μέγα ἔγκλημα εἶναι ἡ διαίρεσις καὶ τὸ σχίσμα τοῦτο» ἐνθα καταφαίνεται, ὅτι ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος ὥς Ἐκκλησίαν ὀνομάζει τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία καὶ ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐννοίαν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Προσβάλλει αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ ἁγ. Πνεύματος, τὰς Ἐκκλ. παραδόσεις.

Ὁ νεωτερισμὸς οὗτος τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου δὲν ἀποτελεῖ βλασημίαν κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ ὕβριν κατὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐλάλησαν καὶ διεμόρφωσαν τὸ καθεστὼς τῆς Ἐκκλησίας, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ παρέδωκαν αὐτὸ «παντέλειον» καὶ εἰς τὰ Ἱερὰ τῆς πίστεως δόγματα καὶ εἰς τὴν ὅλην ἑξωτερικὴν θεῖαν λατρείαν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν;

Διότι οἱ εἰσηγῆται τοῦ νεωτερισμοῦ διεκήρυξαν, ὅτι ἐσφαλεν ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ παρελθόντι καὶ προέβησαν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐσφαλμένου τάχα ἡμερολογίου, ἐν ὀνόματι τῆς προόδου τῆς ἀστρονομίας, υποβιάσαντες οὕτω τὸ ἔργον τοῦ Παρακλή-

του ἔναντι τῆς μεμωραμένης ἀνθρωπίνης σοφίας.

Ἀλλὰ μήπως ἡ Ἐκκλησία ἡ Ἀγία ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἀκριβείαν τοῦ χρόνου, χάριν τῆς ὁποίας ἀπετολήθη ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἀντορθοδόξου νεωτερισμοῦ καὶ διεπράχθη τὸ φρικῶδες ἔγκλημα τοῦ σχίσματος ἐν τῷ σώματι αὐτῆς;

Ὁ Θεὸς Χρυσόστομος βοᾷ: «οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκριβείαν οἶδε· ἀλλ' ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχὴν, πᾶσιν ἔδοξε τοῖς πατράσι, διηρημένοις, ὁμοῦ συνελθεῖν καὶ ταύτην ὁρίσαι τὴν ἡμέραν, τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμᾶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα κατεδέξατο τὸ ἐπιταχέν... Σὺ δὲ δὲν προτιμᾷς ἀπὸ τὸν χρόνον τὴν συμφωνίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ νὰ φανῇς ὅτι παρατηρεῖς ἡμέρας, ὕβριζεις τὴν κοινὴν ὅλων ἡμῶν Μητέρα;... Καὶ πῶς θὰ εἰσαι ἄξιος συγχωρήσεως, ἀφοῦ προτιμᾷς νὰ ἁμαρτάνῃς τοσοῦτον ὑπὲρ τοῦ μηδενός;» Εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος «ὡς μηδὲν» χαρακτηρίζει τὴν ἀκριβείαν τοῦ χρόνου, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας διεπράχθη τὸ μέγα ἀνοσιούργημα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς καινοτομίας. (Λόγος εἰς τοὺς τὰ πρῶτα Πάσχα ἐπιτελοῦντας).

Ἀλλὰ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ «μηδὲν» τοῦτο τῆς ἀκριβείας τοῦ χρόνου δὲν ἀντεστρατεύθη εἰς ὅλας τὰς Ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ δὲν ἠσέθησε πρὸς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ λαλοῦν καὶ ἐνεργοῦν διὰ μέσου αὐτῶν;

Ὅταν ἐδῶ ἑορτάζουν Χριστούγεννα μετὰ τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἡ Βηθλεὲμ ἐφυσυχαῖον καὶ ἑορτάζουν ἐκεῖ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος καὶ ὅταν ἐδῶ ἡ Ἱεραρχία πανηγυρίξῃ τὴν βάπτισιν τοῦ Κυρίου μετὰ τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς πάντα, ἡ δὲ Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχη παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων καὶ ἀπροετοιμάζεται αὐτὴν τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων, καὶ ἔχει αὐστηροτάτην νηστείαν καὶ ὁ Ἰορδάνης Ποταμὸς ἡ ρεμεῖ.

Δὲν εἶναι καταφανὴς ἡ καταστροφὴ τῆς ἐννοίας τῆς ἐνότητος τοῦ ἐνιαίου σώματος τῆς Ὁρθοδόξιας, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἐξοχὴν ἀπέβλεψε ὅλη ἡ χορεία τῶν Θεοφόρων Πατέρων;

Καὶ ἀρχαίως ἐπίσης τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις δὲν καταργεῖ ἐνίοτε παντελῶς, ὥς εἶναι ἡ νηστεία τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ὅπερ συνέβη τὸ παρελθὸν ἔτος;

Ἴνα δὲ παραπλανήσουν τὸν λαὸν οἱ νεωτερισταὶ Ἱεράρχαι ὥρισαν πρὸς τιμὴν τάχα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, νηστείαν 3 ἡμερῶν, ἐν μέσῳ τῆς ἑβδομάδος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος παρανόμως διότι δὲν ἐπιτρέπεται νηστεία τὴν ἑβδομάδα τῆς καθόδου τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ὅπως καὶ κατὰ τὴν διακαινήσιμον.

Δὲν ἦτο λοιπὸν ἐπόμενον, Ἅγιε Ἀργολίδος, νὰ δημιουργηθοῦν μύρια σκάνδαλα καὶ ἀναστατώσεις συνευδήσεων καὶ ταραχαὶ καὶ διχοστασίαι καὶ πλείστα ὅσα κακὰ ἀπὸ τὴν παράνομον καὶ ἀντορθόδοξον καὶ ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου; καὶ νὰ φρυγαδευθῇ ἡ εἰρήνη ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια ἀπὸ τοῦ πληρώματος αὐτῆς; (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω πατρὸς Νικολάου Χατζοπούλου

Μιχαήλ Μαντζούρης	150
Ἰωάννης Μαντζούρης	250
Ἀνδρέας Κούλιας	200
Σταῦρος Διονυσόπουλος	50
Μαρίνου	200
Ἰσίδωρος Βουτσαρᾶς	1000
Καπίρης Ἀθανάσιος	30
Νικόλαος Παναγιωτόπουλος	200
Ἀνώνυμος	500
Αἰκατερίνη Βιτάλη	30
Δημήτριος Μπήτσας	150
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος (Μοναχὴ)	100
Μαρία Μαυροειδῆ	150
Α. Γ.	100
Εἰρήνη Βορέα	400
Σταυρούλα Λαγογιάννη	50
	3.660

Μέσω Ἱερέως Γεηγορίου Σταθοπούλου

Ἑλένη Δημοπούλου (Καναδᾶς)	300
Νίκη Ὑδρεου (Καναδᾶς)	300
Σοφία Δ. Τζανέτου	100
Νικήτας Δημόπουλος (Καναδᾶς)	150
Μαρία Στεθάκη (Καναδᾶς)	750
Τζανέτος Καπογιάννης (Καναδᾶς)	450
Γεώργιος Κωστούλιας (Καναδᾶς)	150
Δημήτριος Σταματάκης (Καναδᾶς)	150
Κωνῖνος Χιώτης (Καναδᾶς)	90
Κυριάκος Μηροσδέλης (Καναδᾶς)	120
Νικόλαος Ταμβακολόγος (Καναδᾶς)	90
Γεώργιος Ρήγας (Καναδᾶς)	60
Ἰωάννης Τσατσαρώνης (Καναδᾶς)	60
Ἑλένη Μιχαλοπούλου (Καναδᾶς)	30
Βασιλικὴ Βενέτου (Καναδᾶς)	30
Μάρθα Οἰκονόμου (Καναδᾶς)	600
Γεώργιος Οἰκονόμου (Καναδᾶς)	150
Γιαννοῦλα (Καναδᾶς)	30
Νίκη Κάνρεον	300
Ἰωάννα Καρβελά	200
Ἀνώνυμος Μοναχὴ	50
Γεώργιος Κυριακίδης	4.000
Ἀνδρέας Μπελούλης	500
Βασιλικὴ Καραπότζη	400
Ἰωάννα Κιούση	150
Ἀνδρέας Βαπορίδης	100
Φίλιππος Στεργιάδης καὶ Μαρίνα Μοναχὴ	300
Μαρία Ἀνώνυμος	150
Δέσποινα Ἀνώνυμος	150
Ἰωάννης Μπαλτσάκης	200
Ἀργυρῶ Ἀνώνυμος	50
Σουλτάνα Βαπορίδη	100
Παῖσια Π. Στεργίου	50
Ἑλένη Διβόλη	200
Βαρσάλου Σοφία	100
Ἀνώνυμος	500
Βαρβάρα Τσολίκα	60
Μαρία Μπουρδοπούλου	70
Ἀνώνυμος	200
Ἀνώνυμος	200
Δέσποινα Πουλία	100

Μαρία Σώχου	100
Μαρία Πόθου	100
Ἀνώνυμος	150
Γεωργία Λιγδάκη	200
Ἀνώνυμος	200
Εὐγενεία Παντελαίου	1000
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος	50
Ἀνώνυμος	50
	13.400

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ Στέλεχος 57ου

31)3,65 2806—2822

Γεράσιμος Κακνάκης	30
Ἀθανάσιος Χαμούλιας	50
Αἰκατερίνη Βουτυρά	300
Γελάσιος (Μοναχὸς)	330
Δημήτριος Τσάμης	80
Βασίλειος Κατσιάνας	124
Ἀργύριος Καλατζῆς	60
Ἱερεὺς Δημήτριος Καταίλας	100
Γεώργιος Καρλᾶς	260
Ἐμμανουὴλ Ταμβακλῆς	130
Μαριάνθη Καρανικόλα	400
Κωνσταντῖνος Ἀνωτόπουλος	50
Σοφία Ἠλίου	1000
Ἀντώνιος Γελαυταλῆς	30
Ἀντώνιος Γελαυταλῆς	150
Ἀγνωστος (Σερραί)	100
Τζανέτος Κουτσογιάννης	155

Σύνολον 20.405

Ἐκ προηγουμένων 212.263

Γενικὸν Σύνολον 231.668

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων εορτάζει ὁ Ἱερός Ναὸς Παναγίας τῆς Γλυκοφιλοῦσης μετὰ πανηγυρικῆς Λειτουργίας καὶ Ἀρτοκλασίας.

Συγκοινωνία Ἀδτοκ. Περισσοῦ. 4η Στάσις. Νίγδης 18.

ΔΩΡΕΑ

Τὸ ἱερὸν Ἑσυχαστήριον τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου **Μιχαὴλ** ἐν Παιανίᾳ Ἀττικῆς τοῦ Μοναχοῦ **Πατρὸς Θεοδοσίου** διέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Οἰκοτροφείου 1.000 φυλλάδια Παρακλητικῶν Κανόνων, εἰς μνημόσυνον τῶν εὐσεβῶν γονέων τοῦ Βαίου καὶ Αἰκατερίνης.

ΒΑΠΤΙΣΙΣ

Τὴν 26ην Ἀπριλίου ἐ.ε. εἰς τὸ Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον Ἁγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἱερέως Γεωργίου Σμυράκη Εὐθυμία ἀνεδέξατο ἐκ τῆς Ἱερᾶς Κολυμβήθρας τὸ τέκνον τοῦ Ἱερέως Γεωργίου Κακκάλα ὀνομάσασα αὐτὴ Μαρία. Τὸ Μυστήριον ἡλολογήθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου.

ΚΗΡΥΓΜΑ

Ἐκάστην Τετάρτην 7 μ.μ. γίνεται κήρυγμα εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» τοῦ Ἱδρύματος τοῦ κ. Π. Βαρυμπομπιώτου, ὁδὸς Μετάνδρου 4—Ἀθῆναι.

ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Προερχόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἐξαίρετος κληρικὸς αἰδεσιμώτατος **Κωνσταντῖνος Ρωμέλιος**, προσῆλθεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν καὶ διωρίσθη συνεφεμέριος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΥΠΕΡ ΑΝΕΓΕΡΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Διά της υπ' αριθ. 138 αποδ. ο Αρχιμ. Γάβριελ Παπαδέλης κατέθεσεν τὰ κάτωθι ποσὰ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Οἰκοτροφείου.

Μαρία Λογγοβάρδου	400
Βασιλεία Σπυροπούλου	100
Μαρία Παπαλεξάτου	100
Εδφημία Πρωίου	100
Ελισάβετ	30
Σύνολον	730

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κατωτέρω δημοσιεύμεν ἐπιστολὴν σταλεῖσαν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ ἀδελφοῦ τῆς ἡμετέρας πατριάρχως, ζώντος εἰς Μοντρεάλ τοῦ Καναδᾶ καὶ ἀγωνιζομένου θηνάρως ὑπὲρ τῶν ιδεωδῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Montreal 3 Μαρτίου 1965

Πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπευδύνομεν τὴν παροῦσαν ὡς χαιρετιστήριον μῆνυμα.

Ὡς ἀπόδημα τέκνα ἀγωνιζόμενα καὶ ἡμεῖς διὰ τὰ αὐτὰ ἰδανικὰ τοῦ γένους ἡμῶν, εἰς τὰ ὁποῖα μᾶς ἔταξε ἡ Θεία Πρόνοια ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ, ὡς θεματοφύλακες τῆς ἱερᾶς πατρῶας ἡμῶν παραδόσεως, διαδραματιζόμεν ῥόλον μέγαν ἰδιαζούσης σημασίας, ἐν μέσῳ τῶν ἀπαισιῶν αἰρετικῶν.

ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας ἐκκλησιαζόμεθα εἰς τὴν ἐνταῦθα Ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν ὡς γνήσια τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, προσανατολιζόμενοι εἰς τὴν μακραίωνα Ἑλληνοχριστιανικὴν παράδοσιν καὶ φυλάττοντες τὸν πολῦτιμον αὐτὸν οὐράνιον θησαυρόν, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Ἀπὸ τὴν φωτεινὴν αὐτὴν σκοπιάν τῆς πανσέμνου Ὁρθοδοξίας μὲ τὴν διανυγὴν διορατικότητά τὴν ὁποῖαν μᾶς παρέχει τὸ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον Ἅγιον Πνεῦμα, ἐνατενίζομεν λαμπρὸν καὶ ἐλπιδοφόρον τὸ μέλλον καὶ πιστεύομεν ἀκραδάντως εἰς τὰς θείας ἐπαγγελίας: «καὶ πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Ὡς ἐκ τούτου ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπικεῖται μὲ συντριπτικὰ διὰ τοὺς πολεμίους Αὐτῆς ἀποτελέσματα. Ὁ θρίαμβος θὰ ἐπιτευχθῇ καὶ θὰ λάβῃ διεθνὴ χαρακτῆρα τὴν φορὰν αὐτὴν κατὰ τὰ προρρηθέντα ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου.

Ὑφιστάμεθα σοβαροὺς κλυδωνισμούς, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Πατρὸς Θεοῦ δὲν μᾶς ἐγκατέλιπεν ἔδω, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἀγωνιζόμεθα ἐν μέσῳ λύκων καὶ ἀντιμετωπίζομε καταγιστικὰ πυρά, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ὑψίστου ἀγωνιζόμεθα ἀκλόνητοι καὶ πιστεύομεν ἀκραδάντως εἰς τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὁ θρίαμβος τοῦ ὁποίου ἐπὶ τὰ πρόθυρά ἐστι, μὲ ἀποτελεσματικὴν συντριβὴν τῶν ποικιλωνύμων αἰρετικῶν.

Διατελοῦμεν μετὰ πάσης ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Τέκνον τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος

Γεωργίου Κοντογιάννης

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθησαν: 1) ὁ ἐξ Αἰγίνης Ἀναστάσιος Μπέσης, τὴν 22.3.65 εἰς Ἀναγνώστην, ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον καὶ τὴν 29.3.65 εἰς Πρεσβύτερον, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς. 2) ὁ ἐκ Σαλαμίνος Παντελεήμων Μιχ. Μπεγνῆς εἰς Ἱεροδιάκονον τὴν 30.4.65 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Παύλου—Κοκκινιάς.

ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Διαυλείας κ.κ. Ἀκακίου ὁ ἐξ Αἰγίνης Νικόλαος Παν. Μακαράτζης εἰς Ἀναγνώστην, ὑποδιάκονον, καὶ Διάκονον τὴν 3.5.65 καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 4.5.65 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Αἰγίνης.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

1) Ὁ Πανσ. Ἀρχιμ. Χερουβίμ Καραγιώργος ἀπεστάλη εἰς Αὐστράλιαν.

2) Ὁ Ἀρχιμ. Δανιὴλ Μπούρας εἰς Ἑλευσίνα.

3) Ὁ Ἀρχιμ. Παχώμιος Παπαευσταθίου εἰς Μελισσοχώρι—Θηβῶν.

4) Ὁ Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Καραγιώργος εἰς Λαμίαν.

5) Ὁ αἰδес. Σπυρίδων Βλάχος εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Περιστερίου.

6) Ὁ αἰδес. Νικόλαος Δεσποτίδης εἰς Δομοκόν.

7) Ὁ αἰδес. Στέφανος Κριτάκης εἰς Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Κωνσταντίνου—Χίου.

8) Ὁ ἱερομ. Πανάρετος Μαλοῦκος ἐκ Θερμοπυλῶν εἰς Λαμίαν.

9) Ὁ αἰδес. Γεώργιος Παπαναγιώτου ἐκ Πουγγακίων εἰς Λαμίαν.

10) Ὁ αἰδес. Ἀναστάσιος Μπέσης εἰς Ἑλευσίνα.

11) Ὁ Ἀρχιμ. Διονύσιος Καλάργυρος εἰς Κορωπί.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ

—Ὁ παλαιμάχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας δσιώτατος Μοναχὸς Π. Κλεόπας, ἀπὸ εὐγενῆ τοῦ καλωσύνην κινούμενος ἐβιβλιοδέτησε δωρεὰν περὶ τοὺς 100 τόμους τῆς «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας» τῶν ἐτῶν 1962—63—1964 ὁμοῦ.

Οἱ κομψότατα δεδεμένοι τόμοι οὗτοι πωλοῦνται ἐν τοῖς Γραφείοις καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας ἡμῶν πρὸς 70 δρ. ἕκαστος. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται πρὸς 75 δροχμάς.

Οἱ ἐγγράφοντες νέους 20 συνδρομητάς, θὰ λαμβάνουν δωρεὰν ἓνα τόμον τοιοῦτον.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ προῖον τῶν διαφόρων ἄλλων φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τὰς ἐκκλησίας ἡμῶν προορίζεται διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ οἰκοτροφείου.